

Arrest

nr. 44 473 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 februari 2010 een asielaanvraag in. Verzoeker verklaarde in Griekenland en vervolgens in Noorwegen te hebben verbleven. Verzoekers vingerafdrukken zijn genomen in Griekenland te Samos op 29 juli 2008 en in Noorwegen te Oslock op 22 augustus 2008.

De Belgische autoriteiten vragen op 8 februari 2010 aan de Noorse autoriteiten de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

Op 11 februari 2010 gaat Noorwegen akkoord met de overname van verzoeker.

Op 1 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 maart 2010. Dit betreft de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.-D. B.M.S. geboren te (...) van nationaliteit te zijn: Irak die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 03.02.2010 asiel. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 22.08.2008 asiel vroeg in Noorwegen (hit Eurodac). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit na confrontatie met deze informatie. Hij verklaarde dat hij asiel vroeg in Noorwegen en er verbleef tot 02.02.2010. Op 08.02.2010 werd aan de bevoegde Noorse diensten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 11.02.2010 met instemming beantwoord.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij in Noorwegen zou hebben vernomen dat België aan staatsburgers van Irak asiel verleent. Dit motief is geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde geen familie te hebben in België. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene problemen te hebben tengevolge van mishandelingen in Irak. De betrokkene brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven en aangeven dat ze een overdracht aan de Noorse instanties zouden verhinderen.

We wijzen erop dat Noorwegen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Noorwegen kent onafhankelijke beroepsinstanties, bij wie beroep kan worden ingediend bij afwijzingen van asielaanvragen. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt niet er bij overdracht naar Noorwegen een risico bestaat aan blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggedleid worden naar de bevoegde Noorse instanties."

Op 13 april 2010 is verzoeker gerepatrieerd naar Noorwegen.

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar hij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

2.2 De Raad verwijst naar het arrest 44 048 van 28 mei 2010 met betrekking tot het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald van de bevelscomponent van de beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending van de wet aan, in het bijzonder van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten van artikel 52/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing werd niet rechtsgeldig betekend nu zij niet werd ondertekende door verzoekende partij, zij geen datum en stempel van de overheid bevat en niet aantoonst dat zij aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden. De stempel “Refuse de signer” volstaat niet als betekening wanneer er geen specifieke wettelijke bepaling bestaat die dat als voldoende betekening stelt. Schending van artikel 52/3, §2 van voormelde Wet van 15 december 1980. Bij gebreke van betekening begint de termijn waarbinnen verzoekende beroep moet aantekenen niet te lopen. Een kennisgeving is geen betekening. Bovendien is de kennisgeving niet mogelijk omdat de taal van verzoekende partij het Iraaks is en de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld. Noch de bestreden beslissing noch het administratieve dossier geven aan dat bij de “kennisgeving” een tolk aanwezig was. De mededeling van de bestreden beslissing aan de raadsman van verzoekende partij is geen betekening aan verzoekende partij in de zin van voormelde Wet van 15 december 1980. Schending van de rechten van verdediging.

De bestreden beslissing vermeldt geen wettelijke rechtsgrond die de terugwijzing van verzoekende partij naar Noorwegen rechtvaardigt. De ingeroepen rechtsgronden artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 2010 en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 zijn niet dienstig omdat deze artikelen Noorwegen geen lidstaat is van de Europese Unie en deze wetgeving op Noorwegen geen toepassing vindt. Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is nietig.”

3.2 In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn gedinginleidende verzoekschrift tot nietigverklaring en voegt het volgende toe:

“Verwerende partij oordeelt dat de schending van artikel 52/3, §2 van voormelde Wet van 1980 niet dienstig kan worden ingeroepen omdat verzoekende partij door een nieuwe beslissing van 1 maart 2010 wordt vastgehouden. Artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 bevat evenwel geen bepaling die aangeeft op welke wijze de nieuwe beslissing moet worden betekend. Daarentegen bevat artikel 52/3, §2 van voormelde Wet van 1980 laatste alinea de bepaling van de wijze waarop een beslissing moet worden betekend aan verzoekende partij die wordt vastgehouden. Deze luidt: “Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.” en is te beschouwen als de bijzondere uitdrukking van de algemene regel van betekening van een beslissing aan de persoon die wordt vastgehouden. In die zin kan zij nuttig worden ingeroepen. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verwerende partij verwijst om de onregelmatige betekening goed te spreken is irrelevant omdat zij geen betrekking heeft op personen die worden vastgehouden. De bestreden beslissing werd niet rechtsgeldig betekend.

De bestreden beslissing houdt in dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partij weigert in overweging te nemen omdat verwerende partij oordeelt dat Noorwegen de asielaanvraag dient te behandelen. Zij steunt haar bestreden beslissing op een rechtsgrond die niet wordt vermeld in de bestreden beslissing maar waarnaar en dan nog in het algemeen voor het eerst wordt verwezen in haar nota met opmerkingen. De bestreden beslissing vermeldt geen bepaling van de Overeenkomst van 19 januari 2001 tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en de mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend waardoor verzoekende partij nog steeds niet in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De goedkeuring tot overname van Noorwegen noch het feit dat Noorwegen het EVRM en de Conventie van Genève onderkend kunnen het gebrek aan rechtsgrond niet goedmaken. Schending van de motiveringsplicht.”

3.3 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd betekend, met name niet werd ondertekend door verzoeker, geen datum en stempel van de overheid bevat en niet aan verzoeker ter kennis werd gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden, merkt de Raad vooreerst op dat wat de betekening van de bestreden beslissing betreft een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers kritiek op de wijze van betekening kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 28 juni 2002, nr. 108.579; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 10 september 2001, nr. 98.758).

Ongeacht de vraag op welke datum de bestreden beslissing aan verzoeker zou zijn ter kennis gebracht dient vastgesteld te worden dat de termijn van 30 dagen ter indiening van het beroep tot nietigverklaring niet werd overschreden waardoor verzoeker geen belang heeft bij deze grief.

Artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In de in artikel 74/, §1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Ongeacht de vraag of artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is aangezien verzoeker *in casu* wél toegelaten is tot het grondgebied en hij niet wordt teruggedreven maar hem met toepassing van artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een beslissing is gegeven tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet vrijwillig) merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hem ter kennis is gebracht te “Vottem” en dat verzoekers grief dat de beslissing hem niet ter kennis werd gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden aldus feitelijke grondslag mist. Verzoeker toont ook niet aan dat de “stempel” van de bevoegde overheid een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is op grond van artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet noch op grond van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Terwijl uit de akte van kennisgeving duidelijk blijkt dat de beslissing ter kennis werd gebracht op 2 maart 2010 en dat verzoeker de kennisgeving van de beslissing weigert te ondertekenen, hetgeen impliceert dat hij van de beslissing kennis kon nemen. Ook deze grieven kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig.

Verzoeker stelt vervolgens dat de kennisgeving niet mogelijk is omdat zijn taal het Irakees is en de beslissing in het Nederlands is opgesteld. Nergens blijkt dat er bij de “kennisgeving” een tolk aanwezig was. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk dat de eventuele tekortkoming in de informatieplicht in de taal van verzoeker aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en uitwerking van de Dublin-II-Verordening in zijn individuele geval zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek en dit onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen wettelijk rechtsgrond vermeldt die de terugwijzing naar Noorwegen rechtvaardigt, dient de Raad net als de verwerende partij op te merken dat met toepassing van artikel 4 van de Overeenkomst van 19 januari 2001 tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend, de Verordening 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin-II-Verordening gelijktijdig wordt toegepast door de lidstaten enerzijds en door IJsland en Noorwegen anderzijds. Ofschoon Noorwegen geen lidstaat is van de Europese Unie bepaalt de Verordening 1560/2003 van 2 september 2003 uitdrukkelijk dat de term “lidstaten” eveneens IJsland en Noorwegen betreft in de Dublin-II-Verordening. Aangezien Noorwegen de bepalingen van de Dublin – en Eurodacverordeningen alsook die van de desbetreffende uitvoeringsverordeningen toepast in zijn betrekkingen met de lidstaten kon verwerende partij op basis van de feitelijke vaststellingen die verzoeker niet betwist, en met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1(e) van de Dublin-II-Verordening terecht beslissen dat Noorwegen verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. In tegenstelling tot

verzoekers bewering in zijn verzoekschrift en repliekmemoire volstaat de verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1(e) van de Dublin-II-Verordening als juridische rechtsgrond om te voldoen aan de motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing naast feitelijke overwegingen ook duidelijk de juridische overwegingen aangeeft op grond waarvan zij genomen werd. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16, eerste lid, e van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker verwijst overigens in zijn verzoekschrift zelf naar voormelde bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoekers beweringen dat de bestreden beslissing rechtsgrond mist en dat verwerende partij in zijn nota met opmerkingen voor het eerst de rechtsgronden aanhaalt waarop de bestreden beslissing zou steunen, missen derhalve feitelijke grondslag. Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat de formele motiveringsplicht geschonden wordt omdat de bestreden beslissing niet verwijst naar de Overeenkomst van 19 januari 2001 tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en de mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend, dient de Raad op te merken dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Uit de vermelde rechtsgronden in de bestreden beslissing kan verzoeker oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN